

Sygn. akt VI Ka 22/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 kwietnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie :

Przewodniczący – Sędzia SO Andrzej Tekieli

Protokolant Anna Potaczek

po rozpoznaniu w dniu 4 kwietnia 2017 r.

sprawy **M. B. (1)** ur. (...) w B.

s. M., E. z domu K.

obwinionego z art. 95 kw i inne

z powodu apelacji, wniesionej przez obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego w Bolesławcu

z dnia 6 grudnia 2016 r. sygn. akt II W 865/16

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec obwinionego M. B. (1) w ten sposób, że za podstawę wymiaru kary przyjmuje art. 92 § 2 kw i art. 95 kw w zw. z art. 9 § 2 kw i w zw. z art. 38 kw,

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III. zwalnia obwinionego od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 22/17

UZASADNIENIE

M. B. (1) została obwiniony o to, że:

1. w dniu 2 czerwca 2016 roku około godziny 11.40 w B. , na ulicy (...) kierował pojazdem marki O. (...) nr rej. (...), nie posiadając przy sobie dokumentów t.j. prawo jazdy i dowód rejestracyjny pojazdu,

t.j o wykroczenie z art. 95 k.w.,

2. w dniu 11 czerwca 2016 r. w B. , w godzinach popołudniowych, na ul. (...), kierując pojazdem marki O. (...) nr rej. (...), nie zastosował się do znaku poziomego P-4, tj. linia podwójna ciągła,

tj. o wykroczenie z art. 92 § 1 k.w.,

3. w tym samym miejscu i czasie na skrzyżowaniu ulic (...), kierując pojazdem marki O. (...) nr rej. (...), stworzył zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym dla pieszych znajdujących się na oznakowanym przejściu,

tj. o wykroczenie z art. 86 § 1 k.w.,

4. w tym samym miejscu i czasie na u. K. M., kierując pojazdem marki O. (...) nr rej. (...), nie zastosował się dostatecznie do sygnalizatora S-1 nadającego sygnał czerwony i wjechał na sygnalizator,

tj. o wykroczenie z art. 92 § 1 k.w.,

5. w dniu 11 czerwca 2016 r. w B., w godzinach popołudniowych, kierował pojazdem marki O. (...) nr rej. (...), nie posiadając przy sobie prawa jazdy,

tj. o wykroczenie z art. 95 k.w.,

6. w dniu 17 czerwca 2016 r. w B., około godziny 16:00, na ul. (...), kierując pojazdem marki O. (...) nr rej. (...), nie zastosował się do sygnału osoby uprawnionej do kontroli ruchu drogowego, nakazującego zatrzymanie pojazdu

tj. o wykroczenie z art. 92 § 2 k.w.,

7. w tym samym miejscu i czasie jak wyżej kierował pojazdem marki O. (...) nr rej (...), nie posiadając przy sobie prawa jazdy,

tj. o wykroczenie z art. 95 k.w.,

8. w dniu 19 maja 2016 r. w B., na ul. (...), kierował pojazdem marki O. (...) nr rej (...), nie mając przy sobie wymaganych dokumentów, tj. prawa jazdy

tj. o wykroczenie z art. 95 k.w.,

9. w dniu 22 czerwca 2016 roku w godzinach popołudniowych w B., na ulicy (...), kierując pojazdem marki O. (...) nr rej. (...) nie posiadał przy sobie dokumentów, tj. prawo jazdy, dowód rejestracyjny i OC pojazdu

tj. o wykroczenie z art. 95 k.w.

Sąd Rejonowy w Bolesławcu wyrokiem z dnia 6 grudnia 2016 roku w sprawie o sygn. II W 865/16:

I. uznał obwinionego M. B. (2) za winnego popełnienia zarzucanych mu czynów opisanych w pkt 1 – 9 części wstępnej wyroku tj. wykroczeń z art. 95 k.w., 92 § 1 k.w., 86 § 1 k.w., 92 § k.w. i za to na podstawie art. 86 § 1 k.w. w zw. z art. 9 § 2 k.w, i z art. 38 k.w. **wymierzył mu karę aresztu w wymiarze 30 dni;**

II. na podstawie art. 86 art. § 3 k.w orzekł wobec obwinionego **zakaz** prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 (trzech) lat;

III. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 119 k.p.w. zwolnił obwinionego w całości od ponoszenia kosztów sądowych.

Apelację od powyższego wyroku złożył obrońca oskarżonego zarzucając:

Na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k. rażąco niewspółmierność zastosowanej wobec obwinionego kary w wymiarze 30 dni aresztu bez uwzględnienia faktu, że jest on sprawcą młodocianym, jak również charakteru i wagi naruszenia porządku prawnego przez obwinionego a w zawiązku z powyższym nieuprawnione orzeczenie kary aresztu ma podstawie art. 38 k.w. w wymiarze najsurowszym;

Podnosząc powyższe zarzuty na podstawie art. 109 k.p.w w zw. art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 § 2 k.p.k., obrońca obwinionego wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie wobec obwinionego M. B. (1) kary grzywny;

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie, a jej wniesienie spowodowało jedynie korektę wyroku w zakresie podstawy prawnej wymiaru kary.

Skarżący nie kwestionuje ustaleń faktycznych poczynionych przez Sąd I instancji, stwierdzić więc jedynie należy, że są one prawidłowe i przyjęte na ich podstawie sprawstwo i wina obwinionego odnośnie wszystkich zarzucanych mu wykroczeń nie budzą wątpliwości. Obwiniony M. B. (1) przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów, na jego sprawstwo i winę wskazują nie tylko jego wyjaśnienia ale także inne dowody m.in. zeznania świadków R. K., P. S., M. O.. Argumentacja Sądu I instancji w tym zakresie jest dostateczna i Sąd Okręgowy w pełni ją podziela (str.3 – 4 uzasadnienia, k.66 akt). Nie budzi wątpliwości również kwalifikacja prawna przypisanych obwinionemu wykroczeń.

Wbrew twierdzeniom skarżącego wymierzona przez Sąd I instancji kara 30 dni aresztu nie jest rażąco surowa. Faktem jest, że jest to najsurowsza kara przewidziana przez kodeks wykroczeń, orzeczona w maksymalnym wymiarze, ale też zakres dotychczasowych naruszeń prawa przez obwinionego jest wyjątkowy. Ze znajdujących się w aktach sprawy dokumentów wynika, że od 13.03.2015 r. obwiniony M. B. (1) był 7 – krotnie ukarany przez Sąd za wykroczenia przeciwko bezpieczeństwu i porządkowi w komunikacji, w tym 4 – krotnie przed popełnieniem wykroczeń w niniejszej sprawie. Każda ze spraw dotyczyła przy tym kilku popełnionych przez niego wykroczeń (k.40 – 45). Skalę zjawiska uzupełnia fakt, że obwiniony kilkadziesiąt razy był ukarany mandatami karnymi (k.52 – 53). Ponadto w tym czasie obwiniony był 2 – krotnie karany za przestępstwa, w tym z art. 244 k.k. i z ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii (k.46 – 50). Obwiniony jest więc sprawcą rażąco niepoprawnym, zdemoralizowanym, wobec którego nieskuteczne są kary wolnościowe. Okolicznością drugorzędną w tej sytuacji jest fakt, że obwiniony jest sprawcą młodocianym oraz, że dotychczas nie był skazywany na kary bezwzględne pozbawienia wolności oraz aresztu.

Zgodnie z art. 9 § 2 k.w. jeżeli orzeka się o ukaraniu za dwa lub więcej wykroczeń wymierza się łącznie karę w granicach zagrożenia określonych w przepisie przewidującym najsurowszą karę. Spośród popełnionych przez obwinionego wykroczeń jedynie art. 92 § 2 k.w. przewiduje karę aresztu i przede wszystkim ten przepis powinien być podstawą wymiaru kary. Sąd I instancji powołuje jako podstawę wymierzenia kary aresztu art. 38 k.w. a więc tzw. recydywę wielokrotną z kodeksu wykroczeń, dla której przyjęcia niezbędne jest co najmniej dwukrotne ukaranie za podobne wykroczenia umyślne i popełnienie kolejnego wykroczenia umyślnego w ciągu dwóch lat od ostatniego ukarania. Warunki te spełnione są w stosunku do ostatniego z dziewięciu przypisanych obwinionemu w niniejszej sprawie wykroczeń, popełnionego 22.06.2016 r., kwalifikowanego z art. 95 k.w., jako, że drugie ukaranie w sprawie II W 550/16 Sądu Rejonowego w Bolesławcu uprawomocniło się 17.06.2016 r. (k.45, pierwsze ukaranie – sprawa II W 947/14 Sądu Rejonowego w Bolesławcu k. 41a). Sąd I instancji wykroczeniową recydywę wielokrotną łączył z poprzednimi ukaraniami w postępowaniu mandatowym, co jest kontrowersyjne, pomimo odmiennych poglądów występujących w doktrynie.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok wobec obwinionego M. B. (1) w ten sposób, że za podstawę wymiaru kary przyjął art. 92 § 2 k.w. i art. 95 k.w.w. zw. z art. 9 § 2 k.w. w zw. z art. 38 k.w. W pozostałej części Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w z zw. art. 119 k.p.o.w. Sąd Okręgowy mając na uwadze sytuację materialną obwinionego zwolnił go od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa.